MINISTRUL RECUNOAŞTE
PAG. 2

Aurel Sergiu Marinescu: GÂNDURI AMARE
PAG. 4

SOMNUL NAŢIUNII NAŞTE MONŞTRI
PAG. 5

TELEGRAFIC TELEGRAFIC TELEGRAFIC
PAG. 6

CULTURĂ
PAG. 7

VREMEA
DREPTEI NAŢIONAL - CREŞTINE

Anul IV nr. 33 20 aprilie - 17 mai 2001 8 pagini 1500 lei

ÎNVIEREA

Cu bucurie în suflet, creştinii au întâmpinat şi anul acesta cea mai mare sărbătoare a creştinătăţii, Învierea Domnului, promisiune sacră de viaţă veşnică şi de lumină. Adevăraţii creştini au aşteptat sărbătoarea curăţindu-se de păcate prin post, post de bucate şi post de gânduri păcătoase, căci, dacă e relativ simplu să te abţii de la mâncarea de dulce, nu e tot atât de uşor să-ţi stăpâneşti gândurile. Iar păcatul gândit e pe jumătate făptuit.

Cum omul e slab, postul se cere încununat de spovedania păcatelor şi de împărtăşanie. Abia atunci, prin împărtăşirea cu trupul şi sângele Domnului, omul devine (vai, pentru scurt timp) parte a Dumnezeirii.

Îndepărtarea de Dumnezeu, pe care o trăieşte societatea zilelor noastre, a dus la indiferenţa faţă de păcat, la toleranţa faţă de el, la dispariţia disciplinei morale şi a respectului de Dumnezeu – respect pe care strămoşii noştri îl numeau frică.

Mai mult, astăzi, cei ce păcătuiesc faţă de Domnul şi faţă de neamul nostru, fraţii noştri ticăloşiţi, au, în cea mai mare parte, trufia păcatului, chiar se mândresc cu el. Bariera care îi desparte pe cei buni de cei răi nu mai este percepută de cei ce se complac în păcat şi de aceea, pentru ei, ea nu mai există.

Dacă fostul deţinut politic îşi poate ierta torţionarul, dacă cel ce a suportat răul îl poate ierta pe cel care i l-a pricinuit – şi aşa este creştineşte –, noi ceilalţi nu putem ierta răul făcut semenului nostru decât dacă făptuitorul răului îşi recunoaşte păcatul şi se spovedeşte nu numai în taina vieţii lui, ci şi în faţa oamenilor.

Credinţa unei părţi a societăţii noastre că Judecătorul Suprem nu există, iluzia multora că judecătorul interior e inutil, nerespectarea măcar a legilor omeneşti, dispariţia fricii de pedeapsă sunt tot atâtea trepte coborâtoare către viitorul sumbru pe care ni-l pregătim.

Fie ca Lumina Învierii Domnului să ne aducă credinţă, iubire şi speranţă.

Hristos a înviat!

Hristos a înviat!
Sărbători fericite!

MINISTRUL RECUNOAŞTE

Ministrul de finanţe Mihai Tănăsescu a rămas să discute cu ziariştii după încheierea conferinţei de presă săptămânale a PDSR din 27 martie şi a făcut declaraţii surprinzătoare. La întrebarea cum se descurcă a răspuns «supravieţuiesc». Nu a contrazis ştirea privind intenţia partidului de guvernământ de a-i retrage ministeriatul: «Aceasta este o decizie politică, nu depinde de mine, alţii decid». Ministrul a făcut o trecere în revistă a divergenţelor între Cabinetul Năstase şi FMI: «Acordul cu FMI este legat de politicile economice. Cei de la FMI pun accentul pe privatizare şi restructurare», cabinetul Năstase nefăcând în aceste prime trei luni de guvernare nimic în această direcţie. În ceea ce priveşte divergenţele dintre părţi în legătură cu facilităţile acordate întreprinderilor mici şi mijlocii, Tănăsescu a declarat: «PDSR este un partid social-democrat şi aceasta este o măsură social-democrată, dar care a nemulţumit FMI». Controlul privatizărilor făcute de fostul guvern şi eventuala participare a SRI la acest control, aşa cum a anunţat Ovidiu Muşetescu, a nemulţumit reprezentanţii Fondului Monetar Internaţional: «Organismele internaţionale au cerut să nu se recurgă la controlul post-privatizare pe care l-a anunţat Cabinetul, sau să-l facem pe anumite criterii». Iar despre pensii ministrul spune: «Recorelarea pensiilor a fost amânată, dacă nu chiar anulată în acest an, deoarece costă bugetul 1.000 miliarde lei». Nemulţumirea cea mai mare a celor de la FMI o reprezintă, potrivit ministrului de finanţe, împrejurarea că nu s-a făcut nici o privatizare de la începutul guvernării PDSR, Fondul solicitând «privatizare şi restructurare cât mai rapid... noi spunem ceva, ei spun altceva».

STAREA ECONOMICĂ A ŢĂRII

RAPORTUL CURŢII DE CONTURI PENTRU ANUL 1999

În 1999 economia a avut o pierdere de 29.295 miliarde lei la care firmele cu capital mixt, de stat şi privat, au contribuit cu pierderi de 19.934 miliarde, cele cu capital de stat cu 6.647 miliarde, iar cele având capital privat cu 2.850 miliarde lei. 191.233 agenţi economici au declarat pierderi de 63.523 miliarde lei în timp ce 219.966 societăţi au realizat un profit total de 34.228 miliarde lei. Din cele 641.016 societăţi comerciale înregistrate, 179.804 nu au depus bilanţul contabil anual, ceea ce înseamnă că 28% din firmele înregistrate nu au avut activitate.

La sfârşitul anului 1999 sumele reprezentând datoria publică internă fără surse de acoperire se ridicau la 8.032 miliarde lei.

Blocajul financiar s-a situat la 226.145 miliarde lei, reprezentând 43,4% din Produsul Intern Brut. Arieratele societăţilor comerciale faţă de CONEL, Romgaz şi Petrom au crescut la 15,7 mii miliarde lei, deşi plafonul prevăzut a fost de 10,6 mii miliarde lei, ca urmare arieratele acestor trei societăţi către buget au ajuns la 9.057 miliarde lei. Obligaţiile de plată neachitate la buget au fost de 108.767 miliarde lei, adică 44,2% din totalul obligaţiilor de plată exigibile.

Inflaţia a crescut în anul 1999 la 55% faţă de 38% cât se prevăzuse prin buget.

Concluzia raportului Curţii de Conturi este că indicatorii economici prevăzuţi şi aşteptaţi în anul 1999 nu au fost realizaţi, ceea ce a dus la scăderea nivelului de trai şi la înrăutăţirea climatului investiţional şi de afaceri.

• **Inflaţia pe luna februarie** a.c. a fost de 2,3% faţă de luna precedentă şi de 40% comparativ cu luna februarie 2000. Produsele de bază s-au scumpit cu 3,1%, pâinea cu 6,5%, zahărul cu 6%, laptele şi produsele lactate cu 4,9%, carnea, preparatele şi conservele din carne cu 3,5%, peştele şi conservele din peşte cu 3,3%.

• **Salariul mediu pe februarie 2001** comunicat de către Comisia Naţională de Statistică a fost de 2.596.213 lei net, şi 3.411.998 lei brut, cu 5,2% respectiv 5,8% mai mic decât în ianuarie. Salariul scade, în schimb inflaţia creşte!

• **E rentabilă agricultura în România?** Nu prea ştim pentru că nici Ministerul Agriculturii nu prea oferă date în această materie. Dar avem informaţii despre agricultura unui judeţ fruntaş al ţării. În judeţul Sibiu, după statisticile întocmite pentru anul 2000 de către Direcţia Agricolă, din 92.900 hectare de teren arabil proprietate privată au fost cultivate 68.813 ha, restul de 23.087 ha au fost lăsate pârloagă. Cât priveşte terenul arabil aflat în proprietatea statului, situaţia e şi mai proastă, peste 3/4, adică 18.925 ha au rămas necultivate. Nu au dreptate tovarăşii Iliescu şi Năstase când vorbesc de superioritatea agriculturii pe suprafeţe mari, aşa cum sunt cele ale întreprinderilor agricole de stat?

• **România importă produse agricole.** Dacă înaintea primului război mondial România era grânarul Europei, iar până la instaurarea comunismului nu ducea lipsă de produse agricole, astăzi importăm din Uniunea Europeană produse agricole în valoare de 295,8 milioane dolari şi exportăm de 161,4 milioane dolari. Pe relaţia CEFTA importăm 212,6 milioane dolari şi exportăm 51,2 milioane dolari. Dacă pe relaţia UE deficitul este 134,4 milioane dolari şi pe primul loc al ţărilor din care importăm este Germania (!) cu 55,7 milioane de dolari, o ţară puternic industrializată, pe relaţia CEFTA deficitul e de 161,4 milioane dolari, pe primul loc situându-se Ungaria de la care importăm mărfuri alimentare în valoare de 146 milioane dolari.

Sumele de mai sus se referă la anul 2000. Mai e România ţară agrară? Cât despre industrială...

• **SIDEX-Galaţi e falimentar?** După restanţele la plată sau mai bine zis incapacitatea de a plăti cele câteva mii de miliarde la buget, asigurări sociale şi furnizori, da. După salariile pe care le încasează conducătorii acestui mastodont aparţinând statului, nu. Astfel salariul directorului general şi preşedinte al Consiliului de Administraţie Dan Şoiman, salariul confidenţial ca să nu afle proştii, ar fi de 200 de milioane lei lunar; directorul executiv 50 milioane lei, director simplu 40 milioane, inginer şef şi contabil şef 30-35 milioane, şef serviciu sau secţie 13-14 milioane, şef birou sau altelier 8-9 milioane. Merită să privatizezi o asemenea sursă de venituri sigure?

• **Continuăm să pierdem la Krivoi Rog.** Comisia pentru industrii şi servicii a Camerei Deputaţilor a avizat favorabil Ordonanţa de Urgenţă 3/2001 privind continuarea participării României la construirea combinatului minier de la Krivoi Rog din Ucraina. Încă din 1990 ţările est-europene care participau la proiect s-au retras pentru a-şi limita pierderile, iar Ucraina nu a mai prevăzut în buget sumele ce-i reveneau cotă parte la investiţii. Numai România continuă să cheltuiască fără speranţa unui profit. De, dacă suntem ţară bogată...

• **Datoria României faţă de Suedia** nu este reglementată nici acum de către guvern. Propunerea părţii suedeze de a prelua în contul datoriei Întreprinderea Roman Braşov nu este acceptată de guvernul PDSR, el preferă să continue subvenţionarea acestei întreprinderi falimentare care nu-şi plăteşte nici obligaţiile faţă de stat, nici furnizorii şi nici măcar, cu regularitate, propriii salariaţi.

• **Controlul făcut la societatea Neptun-Olimp** de către Ministerul Turismului a scos la iveală nereguli ce au păgubit societatea în cauză cu 501.617 dolari în anul 2000. Directorul general Pascal Rafte, angajat în iunie 1999 cu un salariu de 11,9 milioane lei lunar şi l-a cvadruplat aducându-l peste un an la 49 milioane şi aceasta fără ştirea acţionarului majoritar, statul. Alţi trei directori au procedat la fel. Şeful de agenţie Ştefan Caragicu a decontat fără acte, ca urmare a unei deplasări în Belgia, lentile de ochelari şi alte trăsnăi de uz personal. Directorul general împreună cu un alt salariat au decontat biletele de intrare la muzeu şi la concert, prăjituri, legume, mese de protocol, precum şi o călătorie cu taxiul de la Berlin la Leipzig. Şi toate acestea în contextul unui prost management cu numeroase contracte defavorabile încheiate cu diverse SRL-uri, cu cheltuieli de investiţii disproporţionate, cu sponsorizări acordate în valoare de un miliard lei. Statul este prost stăpân, iar slugile precum se vede sunt hoaţe.

• **Preşedinţii Caselor de Sănătate**, mai exact unii dintre ei, şi-au dat prime anuale grase la sfârşitul anului 2000. Astfel Jehac Roland, preşedintele Casei de Sănătate Neamţ, şi-a acordat o primă de 97 milioane lei, Tudor Urlea – Bucureşti o primă de 85 milioane lei, iar Milena Ionescu – Bacău una de 70,6 milioane lei. Aşa se întâmplă când generosul stat român lasă conducătorii de unităţi şi întreprinderi diverse să-şi aprecieze băneşte activitatea şi meritele profesionale.

• **O altă inginerie financiară** a lui Sorin Ovidiu Vântu s-a consumat la Tulcea. După ce a «cumpărat» pe mai nimic baza turistică din Deltă a O.J.T. Tulcea, primul specialist al ţării în cumpărări superieftine şi vânzări scumpe a achiziţionat de la BTT Satul de Vacanţă Roşu, aflat de asemenea în Deltă, aducându-i statului, adică nouă, un prejudiciu evaluat la 50 miliarde lei. BTT a atacat în justiţie această tranzacţie dar nu s-a prezentat la judecată. Halal apărare, iar despre numitul SOV şi numitul Stat putem spune ban la SOV trage şi paguba la stat.

CĂTRE PRIETENII MEI ROMÂNI

În numărul 416 săptămânalul Dilema publică «Scrisoare către prietenii mei români» semnată de Gaspar Miklos Tamás. Autorul s-a născut în Transilvania, a emigrat în Ungaria unde a devenit un cunoscut disident, iar după 1989 deputat al Partidului Liberal şi, între 1991-1995, director al Institutului de filosofie de pe lângă Academia Ungară. «Scrisoarea» conţine numeroase inexactităţi: «În timpul lui Ceauşescu, România era mai apropiată de NATO decât este în prezent... de la începutul anilor 1970, în România condusă de Ceauşescu a fost interzis, de fapt, marxismul... Organul de presă oficial editat pentru emigraţia română era redactat de fascistul Nichifor Crainic... Ideologia oficială nu era marxism-leninismul... singurul scop adevărat al Trilogiei (lui Blaga, n.n.) este să demonstreze că maghiarii sunt străini de esenţă, indiferent de natura acesteia... este escamontat trecutul maghiarilor, al evreilor, al grecilor fanarioţi» (?!). Autorul îşi menajează erorile, ca să nu le spunem altfel, cu scuza: «Deşi provin din Ardeal, trăiesc în străinătate, astfel că în prezent ştiu mult mai puţin despre România decât ar trebui să ştiu – motiv pentru care îmi cer de la început scuzele de rigoare pentru eventualele erori privind proporţiile».

«Erorile» fără proporţie sunt uşor de remarcat în economia «Scrisorii». Bolşevismul naţional-comunist sovietic precum şi comunismul internaţionalist şi mai apoi naţional din România sunt pentru autor nimic altceva decât fascism. Comunismul rămâne pur şi imaculat, lupta de clasă şi rezultatul ei, Gulagul, nu sunt amintite, poate nici nu au existat, în schimb fascismul şi antisemitismul sunt omniprezente: «Produsul naţional-bolşevic autohton a fost tot atât de fascist (dacă nu chiar mai mult) ca şi comunist... Esenţa regimului Ceauşescu, mobilizarea mistagogico-mistică, paramilitară a însemnat soluţia fascistă a comunismului sovietic epuizată deja la vremea respectivă din punct de vedere spiritual şi moral, economic şi al puterii de dominaţie». Ironia acestor exprimări stă în predecesori, Cominformul şi marele Stalin, care în 1948 constatau şi ei: «Partidul Comunist din Iugoslavia în mâinile călăilor fascişti Tito-Rankovici». În buna disciplină a «gândirii politic corecte» a socialiştilor europeni şi liberalilor americani, Gaspar Tamás preia ideea că numai fascismul a putut comite crime, comunismul fiind capabil doar de erori. De altfel numitorul comun al comuniştilor, social-democraţilor europeni şi liberalilor americani este situarea duşmanilor sau adversarilor în zona fascismului. De la Iuliu Maniu care era declarat fascist în 1946, până la Gabriel Liiceanu şi Nicolae Manolescu acum, comuniştii atunci şi reprezentanţii «gândirii politic corecte» acum, îşi înghesuie adversarii în gheto-ul fascist, fascistoid, naţionalist, fundamentalist. Supărat pe «dragii mei prieteni români» pentru că se adapă de la aceleaşi izvoare ca şi Vadim Tudor, Gaspar Tamás reproşează: «politica promovată de Vadim Tudor îşi are rădăcinile în publicistica practicată de către Cioran, Eliade şi Noica, în perioada interbelică şi în timpul războiului, la fel cum filosofia duşmanilor juraţi ai aceluiaşi Vadim Tudor îşi are sorgintea în eseurile aceloraşi Cioran, Eliade, Noica... Voi, dragii mei prieteni români, îl respectaţi oarecum mai corect pe mareşalul Antonescu decât îl respectă Vadim Tudor?» După ce l-a transformat pe Vadim Tudor din naţional-comunist în fascist, constatul logic şi acuzator este: «voi credeţi că antifascismul trebuie mascat în anticomunism». S-ar părea că Gaspar Tamás regretă timpul Cominternului: «Principalul duşman al lui Ceauşescu a fost stafia Cominternului, care considera România drept o ţară alcătuită din mai multe naţionalităţi, care a pretins pentru maghiari dreptul la autodeterminare şi care a considerat Tratatul de la Trianon drept o pace a tâlharilor imperialişti».

Semnificative sunt luările de poziţie a doi dintre «dragii prieteni români» ai lui Gaspar Tamás publicate în acelaşi număr al săptămânalului Dilema. «Dictatura ceauşistă... a fost singura dintre cele înregimentate în Tratatul de la Varşovia care s-a dezis în mod formal de marxism-leninism», afirmă Pavel Câmpeanu. Dictatura după domnia sa a fost ceauşistă, nu comunistă, iar concluzia este: «În circumstanţele date, principalul mod de a combate comunismul rezidual este combaterea la obiect a fascismului ascendent». La rândul său Zigu Ornea se raliază la ideile lui Gaspar Tamás: «mă întâlnesc aprobator cu destule din aprecierile domnului G.M. Tamás, cărora le-am adăugat pe ale mele». Una din aprecierile adăugate deplânge că «intelectuali incontestabil democraţi, când îi reeditează pe aceşti cugetători (Nae Ionescu, Mircea Eliade, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu, Petre Ţuţea, n.n.), nu previn... cititorii (mai ales pe cei tineri) despre orientările lor trecute de extremă-dreapta».

După această întristare pentru prezentarea necritică a intelectualităţii interbelice de dreapta şi chiar fasciste (?), gardianul de serviciu al «gândirii politic corecte» ajunge la locul care-l doare sau, cum spunea franţuzul, là où le bas blesse: «Dar puţini intelectuali democraţi, inclusiv istorici prin profesiune, se ocupă de uciderea evreilor basarabeni şi bucovineni şi a ţiganilor în Transnistria sau de comportamentul armatei române împotriva evreilor din Ucraina». Împrejurarea, probabil prea puţin importantă că peste un milion de români au fost exterminaţi de către comunişti în închisorile şi lagărele din România şi URSS nu-l tulbură pe acest exponent local al «gândirii politice corecte». În final, urmează bomboana pe colivă, ameninţarea şi chiar şantajul la adresa propriei (?) sale patrii: «Va admite SUA intrarea în NATO a unei Românii slujite cu statui ale lui Ion Antonescu şi cu străzi purtând numele lui, când, pentru ei, mareşalul este şi rămâne un criminal de război?» Ne întrebăm cât de români sunt «prietenii mei români» cărora le scrie Gaspar Tamás şi care se întâlnesc pe aceeaşi lungime de undă a «gândirii politice corecte».

N.H.

OPINII

CUI PRODEST?

Preşedintele Iliescu, în goana după legitimitate, pe care nu o are şi pe care nu cred să o poată obţine, punând surdină ieşirilor sale bolşevice, l-a invitat pe Maiestatea Sa Regele Mihai I la un «dejun în familie» şi să viziteze secţiunea de artă românească inaugurată în propria sa casă, Palatul Regal. Bănuiesc că şi dejunul în cauză va avea loc la Cotroceni sau Scrovistea, alte două «foste proprietăţi» ale Suveranului României. Înţeleg profitul de prestigiu şi mediatic pe care îl scontează Ion Ilici Iliescu, ca rezultat al acestei întâlniri. El este la ultimul mandat şi ar vrea să se retragă cu gloria împăcării dintre români, a torţionarilor securişti cu victimele lor, a luptătorilor anticomunişti din munţi cu securiştii care i-au ucis, a foştilor nomenclaturişti comunişti cu industriaşii şi moşierii expropriaţi, a legionarilor cu comuniştii (de omenie, desigur), a proletariatului cu capitalismul oligarhic. Împăcarea răului cu binele, a abjecţiei cu virtutea, într-o totală indiferenţă morală, este ideea forţă a domnului preşedinte care ar vrea să ne dăm mâna, să uităm trecutul, să privim către viitor. Înţeleg însă mai puţin de ce Suveranul legitim al României, Regele Mihai I, acceptă invitaţia tovarăşului Iliescu care la 30 decembrie 1947, data abdicării forţate a regelui, era activist comunist, şi admirator al «Patriei Socialismului Biruitor» şi al «Glorioasei Armate Roşii». Căile Domnului sunt necunoscute, căile istoriei de asemenea, şi numai viitorul ne va arăta dacă această întâlnire va face ca «României să-i fie bine şi tot românul să prospere».

Ion Popescu
economist

Nostalgia răului

Deşi au trecut mulţi ani, îmi amintesc cu un sentiment de revoltă cum oamenii manipulaţi de „forţele răului" cereau pe străzile Capitalei moartea mareşalului Antonescu, a lui Iuliu Maniu, a moşierilor şi a tot ce reprezenta la vremea aceea elita societăţii româneşti.

Starea de spirit fiind creată, s-a trecut la judecarea şi condamnarea celor ce în fapt au fost eroii neamului.

Aceste acţiuni au continuat sporadic şi în perioada celor 50 de ani de dominaţie comunistă.

Desigur, în epoca noastră, manipularea continuă, de data aceasta alături de presă şi radio, televiziunile, în special cele particulare, îşi aduc aportul lor.

În mileniul III însă, conducătorii unui stat, indiferent unde s-ar afla pe planetă, nu mai pot lua măsuri ca în perioada dictatorilor secolului XX.

Opinia publică internaţională, organizaţiile pentru apărarea drepturilor omului se pot implica direct acolo unde se produc abateri grave împotriva libertăţii oamenilor.

Nu ştiu şi nici nu cred că în ţara noastră ar mai putea fi oameni la nivel de conducere, care să se gândească la măsuri asemănătoare ultimelor decenii ale secolului XX.

Dumnezeu însă nu a oferit pământul şi bunurile sale numai oamenilor ci tuturor creaturilor, în scopul de a convieţui armonios pe această planetă.

Nu este specific poporului român mult încercat în decursul istoriei de a distruge şi în nici un caz de a ucide, fiind un popor creator.

În ultimul timp, ca în anii epocii staliniste de tristă amintire, prin presă, radio şi televiziune s-a făcut o propagandă de instigare pentru exterminarea creaturilor lui Dumnezeu, celor mai apropiate şi devotate omului. Câinii, despre ei este vorba, fac parte din tradiţia poporului român, ţăranul având totdeauna pe păzitorul său, cu care de multe ori mergea la munca câmpului.

Aceste biete animale, înmulţindu-se fără controlul unei societăţi care nici nu a fost şi nici nu este în stare să-şi controleze membrii săi, au devenit acum indezirabile.

Urmare acestei acţiuni, patronate de autorităţi, au fost masacrate în chip bestial sute sau chiar mii de fiinţe (câini) pe cuprinsul ţării.

Ulterior s-a trecut la o contrapropagandă în scopul măsurilor de adopţie, care nu pot rezolva însă problema câinilor fără stăpân în spiritul aşa ziselor „indicaţii ale municipalităţii Bucureştiului".

Considerăm că o măsură acceptabilă în sensul tradiţional al românilor este de a se lăsa aceste animale libere după sterilizarea lor chirurgicală, deoarece, după această intervenţie, este cunoscut faptul că anii de supravieţuire sunt mult mai reduşi.

Numai câinii agresivi pot fi aduşi în aşa zisele adăposturi care în fond nu sunt decât nişte închisori pentru aceste fiinţe.

Cine are urechi de auzit şi ochi de văzut să ia aminte!

ADRIAN IONESCU
medic primar, fost deţinut politic

CORESPONDENȚĂ DIN NEW YORK
Aurel Sergiu Marinescu

GÂNDURI AMARE

În 1957, la 1 Martie, Constantin Brâncuși, una dintre cele mai mari glorii artistice ale României, a părăsit această lume. După aproape 50 de ani numele lui în Occident este tot atât de prezent ca și în timpul vieții sale, datorită operelor nemuritoare.

Brâncuși, precum și George Enescu, au refuzat în viață toate avansurile regimului comunist din țară, care i-a calomniat în tot cursul vieții lor de pribegi. Dar după ce ei n-au mai fost în viață regimul comunist de la București i-a anexat post-mortem.

Ce sentimente – în afară de dispreț – ar fi putut avea Brâncuși față de un regim politic trecător care, atunci când el a oferit țării operele sale, a refuzat să le primească.

Constantin Brâncuși ca și George Enescu au trăit exilați și au murit astfel. George Enescu înainte de a se autoexila, în 1948, când a fost ales membru al Academiei roșii, a protestat public în fața ziariștilor occidentali.

Dar cea mai caracteristică anexare post-mortem este aceea a lui Panait Istrati, omul care a descoperit realitatea sovietică, omul care a denunțat în Occident încă din 1926 minciuna comunistă.

Comedia prezentată în țară în „epoca" ceaușistă și apoi în regimul cripto-securist post-revoluționar, de laude și osanale la adresa unor personalități românești, moarte în exil, nu au fost decât manevre propagandistice care nu au avut și nu au nimic comun cu adevărul, realitatea și gândirea marilor dispăruți.

În 1969, regimul comunist din RSR a reușit, prin fraudă, să ridice rămășițele pământești ale Elenei Văcărescu, care se găseau într-o criptă a Bisericii Ortodoxe Române din Paris. Cu complicitatea dubioasă a preotului, agenții au transportat în țară, în modul cel mai discret, rămășițele pământești pe care preotul le-a predat „de bunăvoie" și fără a se consulta cu Comitetul Parohial unor agenți trimiși de București.

Rămășițele pământești ale Elenei Văcărescu se găseau în cripta bisericii de 12 ani, de la decesul ei în 1947.

În anul 1955, regimul comunist a încercat să fure și corpul marelui George Enescu care se găsea depus într-un cavou la cimitirul Père Lachaise. Planul a fost dejucat datorită intervenției energice a fostului ministru de externe Grigore Gafencu. Mai târziu însă și-a atins scopul.

Regimul de la București a continuat acțiuni de răpire a rămășițelor pământești ale unor exilați spre a le transporta în țară nu pentru a îndeplini obiceiul creștinesc ca acele rămășițe pământești să se odihnească în țara lor strămoșească, ci doar în scopuri de exploatare propagandistică. Pentru a se prezenta în fața tinerelor generații cu un blazon istorico-cultural, cel mai comod lucru a fost să confiște morții în exil ai neamului românesc.

Prima încercare de a se răpi rămășițele marelui diplomat Nicolae Titulescu, a fost făcută în 1964, ca și când s-ar fi îndeplinit o dorință testamentară; ele fiind într-o criptă a Bisericii Rusești Ortodoxe din Cannes. Mai întâi s-au făcut demersuri, fără reușită, pe lângă soția acestuia. Atunci la acea biserică s-a prezentat un agent care s-a recomandat drept George Nenișor, nepotul celui dispărut, însoțit de un politruc al ambasadei reseriste din Paris. El a prezentat preotului o fotocopie a unui testament ce ar fi fost al lui Nicolae Titulescu și în care acesta arăta că dorește să fie înmormântat în țară, la Brașov. Un alt document arată că cel care se dădea drept George Nenișor este executorul testamentar. Preotul rus a simțit că ceva nu este în regulă, a cerut 24 de ore timp de a face formalitățile necesare. El a anunțat imediat pe soția lui Titulescu (care atunci domicilia în Spania) despre cererea formulată de guvernul de la București.

Soția lui Titulescu a trimis de urgență o telegramă autorităților din Cannes și alta preotului bisericii, prin care arăta că se opune formal ridicării corpului defunctului ei soț, fără o prealabilă autorizație a domniei sale. În fața eșecului înregistrat, răpitorii comuniști au părăsit în grabă stațiunea Cannes. Intenția, însă, nu i-a părăsit niciodată. S-a mai făcut o încercare în 1967, de asemeni fără succes.

În 1971, George Antoniade, fost diplomat a cărui soție era nepoata Anei Titulescu, îi scrie lui C. Vișoianu: „De când s-a prăpădit tante Catherine (doamna Titulescu) a trebuit să luptăm aprig, încă o dată, contra pretențiilor guvernului de la București de a transporta în țară rămășițele soților Titulescu. Din fericire am fost anunțat la timp că sub pretextul de a ridica sicriul doamnei Nenișor care se găsea în cripta Bisericii Ortodoxe din Cannes, s-a cerut și transferul rămășițelor soților Titulescu. Având colegi de liceu și universitate în guvernul francez, am izbutit pentru moment ca orice intervenție pe cale guvernamentală să fie oprită. Am scrisori din partea Ministerului de Externe, Prefecturii Alpes Maritimes și primarului din Cannes asigurând că decizia lui Vonny (doamna Antoniade) de a nu autoriza transportul rămășițelor va fi respectată.

Există însă un pericol destul de grav. Sunt informat din sursă sigură că Savel Rădulescu deținea un testament scris de Titulescu (se pare în 1937) în care își arăta voința de a fi înmormântat la Sibiu (de altfel în telegrama sa din 2 ianuarie 1941 către Iuliu Maniu repeta aceeași dorință). După moartea lui Savel, testamentul a fost depus la Externe conform voinței sale. Va trebui să luptăm cu George Nenișor și ceilalți moștenitori, care desigur vor fi „ajutați" de guvern".

În regimul neo-comunist al lui Iliescu ministrul său de externe a intervenit pe lângă președintele Franței, Mitterand, care, fără a se consulta cu membri din exil ai familiei Titulescu, a aprobat, iar rămășițele au fost aduse în țară în stil semiclandestin. După ce au fost ridicate osemintele lui George Enescu fără știrea familiei și transportate în țară, „diplomații" români au cerut permisiunea soției lui Enescu, de a lua placa de marmură care fusese pe mormântul marelui muzician. Răspunsul îndureratei doamne a fost textual: „Acum cereți permisiunea după ce ați luat rămășițele pământești și ați spart placa de pe mormânt?"

Un caz asemănător a fost cu rămășițele pământești ale marelui diplomat, om politic și unul dintre cei mai luminați bărbați români din rezistența anticomunistă din exil: Grigore Gafencu. Corpul său neînsuflețit s-a aflat într-un cimitir din Geneva iar în testamentul său se afla clauza de a fi reînhumat în țară numai atunci când comunismul va dispărea și democrația va fi întronată în România. „Să fie neamul românesc stăpân pe soarta lui și atunci ne vom întoarce acasă, vii sau morți" a spus Gafencu.

Văduva sa Esmee Gafencu a comis un sacrilegiu, a vândut călăilor neamului românesc – pentru un blid de linte – rămășițele lui Grigore Gafencu. Prin viclenie, măguliri și promisiuni soția lui Gafencu a fost „lămurită" și convinsă de a accepta transportul în țară a rămășițelor lui Gafencu, iar ea împreună cu fiul adoptat s-a repatriat pentru o pensie viageră și a mai dăruit comuniștilor și întreaga arhivă a soțului ei, aflată astăzi la Arhivele Statului.

În toamnă, pentru prima oară, din inițiativa fostului prim-ministru Mugur Isărescu s-au transferat legal și oficial rămășițele pământești ale generalului Nicolae Rădescu fost președinte al Consiliului de Miniștri până la 6 martie 1945 când comuniștii au fost instalați la putere de Vâșinski.

Din 1953, corpul său neînsuflețit s-a aflat înhumat într-un cimitir din New York.

Generalul N. Rădescu a fost în exil din 1947. Din 1949 a fost președintele Comitetului Național Român și apoi, până la moarte, președintele Uniunii Românilor Liberi.

Transferat în țară, i s-au dat ceva onoruri militare și deși în testamentul său specifică în mod expres să fie îngropat în Vâlcea alături de părinții săi, a fost reînhumat la Bellu, în cavoul familiei, este drept, în prezența unor înalți demnitari români, unii veniți în scopuri electorale, alții spre a-și uita propriul lor trecut comunist sau din curiozitate. Prea puțini din respect; veterani, decorați cu ordinul Mihai Viteazul, foști deținuți politici.

Dar tinerii, schimbul de mâine, câți oare au fost la ceremonia reînhumării? Câți dintre ei știu despre viața și activitatea generalului N. Rădescu, în aceste vremuri când la istoria românilor se învață despre o crainică PRO-TV?

Mass-media românească s-a ferit cu grijă să comunice evenimentul, să publice date despre această personalitate marcantă a României, generalul Nicolae Rădescu.

Dar nu este de ajuns să se aducă rămășițele pământești ale ilustrilor pribegi români aflate în cimitire străine. Este necesar un cult al valorilor naționale românești; este necesar ca românii de azi și de mâine să-și cunoască eroii adevărați, caracterele, personalitățile, oamenii care au fost patrioți cinstiți și integri, nu lichelele și lepădăturile societății românești, trădători vânduți intereselor străine.

Ar merita să se facă statui în special în Capitala țării, ale cărei monumente au fost distruse în 1948. De ce nu busturi care să-i permanetizeze? De ce nu o statuie a generalului N. Rădescu în Piața Victoriei, pe locul în care a fost statuia soldatului sovietic, în fața Președinției Consiliului de Miniștri?

Unde este statuia lui Nicolae Titulescu, fost președinte al Ligii Națiunilor premergătoare ONU-ului? S-au adus doar câteva rămășițe pământești care nu sunt periculoase pentru mentalitatea comunistă.

În București sunt străzi și piețe centrale cu nume străine (De Gaulle) exotice (Calderon) etc. etc. dar nici una cu numele Grigore Gafencu, General Nicolae Rădescu și ale altor români morți departe de țară cu gândul și dorul la ea. PĂCAT!

Pribegia românească, exilul conștient a apreciat că pentru prima oară, legal dar timid, autoritățile românești au transportat în țară rămășițele pământești ale unui fiu al gliei românești decedat în exil.

Omițând să scrie acest lucru, presa din țară a demonstrat că pentru ea Generalul Rădescu a rămas un „dușman al poporului".

MONSTRUOASA ALIANŢĂ

Ceea ce înainte de alegeri era greu de presupus pentru oamenii oneşti şi normali cât şi pentru electorat, a cărui onestitate poate fi manipulată, se întâmplă astăzi sub ochii noştri. Partidul de guvernământ, PDSR, principalul partid de opoziţie, PRM şi Uniunea Democrată a Maghiarilor din România colaborează armonios în actul de guvernare şi au votat împreună bugetul. Care sunt motivaţiile ce reunesc «în cuget şi simţire» un partid al «comunismului democratic», PDSR, un partid naţional-comunist, PRM, şi partidul revizionist al etnicilor maghiari? Desigur nu programele lor sau pretenţiile ideologice afişate, ci interesele nemărturisite care le apropie. Divergenţele între PDSR şi PRM sunt numai de natură personală. Ambele formaţiuni politice au nostalgia comunismului, sunt împotriva privatizării pe care o acceptă în silă şi de teama străinătăţii, sunt împotriva restituirii proprietăţilor abuziv confiscate sub vechiul regim şi pentru subvenţionarea întreprinderilor de stat falimentare. În plan social ambele partide promovează lupta de clasă prin menţinerea unui mare număr de muncitori neproductivi în întreprinderile falimentare de stat susţinute bugetar, prin încurajarea iluziei că «poporul muncitor» este în continuare proprietarul până şi al întreprinderilor privatizate, cazul Tepro sau Reşiţa. În plan moral cele două partide urmaşe ale PCR promovează doar în vorbe munca, cinstea şi justiţia, în realitate încurajând nemunca subvenţionată, furtul proprietăţilor statului şi refuzul sau vicierea actului de justiţie. Actuala lor colaborare, aşa-zisa opoziţie constructivă, contrazice pretinsele adversităţi electorale, «justiţiarii» din PRM fiind confecţionaţi din acelaşi carton ca şi miliardarii pe care promit să-i stârpească. De partea sa, PDSR, care speria opinia publică, ba chiar şi pe guguştiucii din GDS cu «pericolul extremist» al «guvernării cu mitraliera», se înţelege foarte bine cu PRM, «opoziţia extremistă» cu sprijinul căreia guvernează.

Convergenţa de interese şi unitatea de vot a celor două partide de filiaţie comunistă şi a partidului iredentiştilor maghiari este de tot hazul. PDSR a acuzat constant vechea guvernare pentru concesiile făcute UDMR, concesii considerate antinaţionale şi care priveau legea învăţământului, legea administraţiei publice locale, universitatea exclusiv de limbă maghiară, plăcuţele bilingve ş. a., iar acum legiferează pretenţiile UDMR în materia administraţiei locale, a folosirii limbii maghiare şi acordă numeroase posturi de subprefecţi şi de directori în administraţia de stat aceleiaşi UDMR. La rândul său, UDMR a acuzat constant, în cei patru ani cât a fost la guvernare, PDSR de discriminare anti-maghiară, de naţionalism şi intoleranţă, de spirit anti-european, pentru ca acum păstrându-şi avantajele guvernării şi în opoziţie, să se arate mai mulţumită de colaborarea cu actualul guvern decât de propria sa guvernare în coaliţie din trecut. Cea mai nefirească convergenţă de interese şi de vot este aceea dintre Partidul România Mare şi partidul etnic maghiar. După ce s-au înjurat copios încă de la înfiinţarea lor, PRM fiind taxat de xenofob, ultranaţionalist, şovin, huliganic, fascist, comunist, anti-european, anti-democratic ş.a.m.d., replica PRM fiind pe măsură, «ba chiar mai mult decât atât», în ambele tabere s-a pus surdină acuzelor reciproce, «interesele superioare» ale celor doi fiind compatibile.

Este ştiut că în politică nu e loc pentru ideologii, doctrine, prietenii, simpatii, ci numai pentru interese. Şi dacă aceste trei formaţiuni politice converg către acelaşi interes, este el interesul naţional, singurul pe care românii au a-l urmări? Este posibil ca partidul naţionalist maghiar să promoveze în orice coaliţie s-ar găsi interesul naţional al românilor? Cu toate răcnetele patriotice ale lui Vadim Tudor, cu toate asigurările liniştitoare ale lui Adrian Năstase şi Marko Bella, acest lucru nu e posibil. Şi atunci această monstruoasă alianţă între cele două partide comuniste din România şi uniunea naţională a maghiarilor este şi rămâne o alianţă împotriva interesului naţional.

N.H.

DREPTUL LA PROPRIETATE ŞI POLITICA

Că puterea de curând instalată, preşedinţia şi guvernul sunt în esenţă comuniste şi de formă capitalist-democratice, e un fapt cunoscut. Din decembrie 1989 şi până acum, restituirea proprietăţilor «abuziv confiscate», aceasta este formularea oficială, s-a făcut cu linguriţa într-o desăvârşită lipsă de entuziasm. Astăzi s-a ajuns ca Biserica Naţională, prin Arhiepiscopia Bucovinei, în disperare de cauză să acţioneze în judecată Statul Naţional Român pentru a-l obliga la retrocedarea a 200 mii hectare de pădure luate cu japca de comuniştii antinaţionali la sfârşitul anilor '40. Că Biserica Naţională este naţională, nu se îndoieşte nimeni, că actualii guvernanţi ar avea consideraţie sau măcar milă pentru ceea ce numim naţiunea română, nu crede mai nimeni. În materie de proprietate s-a ajuns la opoziţia între biserică, depozitară istorică a interesului naţional, şi Statul Român încă cripto-comunist. Dar, uneori, necesitatea politică obligă la excepţii. Astfel, zilele trecute guvernul a renunţat să atace în justiţie hotărârile judecătoreşti prin care i se recunosc drepturile de proprietate asupra castelului de la Săvârşin şi a unui imobil din Bucureşti, Suveranului României, Regele Mihai I. Şi astfel, când interesul o cere, guvernanţii ştiu să înapoieze ceea ce niciodată nu a fost al lor, mergând pe principiul bolşevic: ce e al meu este al meu, iar ce e al tău e negociabil. Proprietatea ajunge după asemenea inginerii politice să fie nu un drept sau principiu ci o monedă de schimb.

• **Cine este Vladimir Voronin?** Născut la 25 mai 1941 în satul Corjova, urmează Şcoala «Tehnicum Cooperatist» la Chişinău, Institutul Industriei Alimentare din Moscova, Academia de Ştiinţe Sociale de pe lângă C.C. al P.C.U.S., Academia Ministerului Afacerilor Interne al U.R.S.S.

A ajuns la gradul de general în K.G.B., a fost director al unui combinat de panificaţie, preşedinte al Executivului Raional Ungheni, membru în C.C. al P.C.M, al Consiliului de Miniştri al R.S.S.M, prim-secretar al Comitetului orăşenesc de partid Bender, ministru al Afacerilor Interne al Republicii Moldova. Între 1980-1990 a fost deputat în Sovietul Suprem al R.S.S.M, iar din 1998 este deputat în Parlamentul Republicii Moldova. Conduce o reţea de firme din Moldova, România, Elveţia şi Gibraltar. În 1997 a primit sprijin financiar din partea Chinei, iar în 1998 4.000 tone de zahăr, ca ajutor pentru spitalele din Moldova, din Cuba lui Fidel Castro, cantitate pe care a vândut-o, în cea mai mare parte, la Kaliningrad şi Iaşi, iar pentru a se sustrage de la plata impozitelor, a dirijat banii la firma sa Orbit Enterprise LTD Gibraltar, care a plasat banii astfel «câştigaţi» la Chase Manhattan Bank, cont 001-1-841897 şi Übergee Bank 14487 CH8042. Este asociat cu Oleg Voronin împreună cu care deţine firmele Asociaţia ZAHĂR, Metall-Market, Daewoo din Chişinău, MSI Trading din Iaşi şi o Distilerie la Volgograd. Este prim-secretarul Partidului Comunist din Moldova şi, după câştigarea alegerilor generale, a fost ales de Parlament Preşedinte al Republicii Moldova. Cu 70% din mandatele parlamentare, Partidul Comunist şi primul său secretar Voronin numesc Preşedintele Camerei, Guvernul şi pot modifica Constituţia.

Într-o ţară în care 64% din locuitori sunt moldoveni, adică români, alegerile au fost câştigate de un partid şi un lider rusofon, care va face din limba rusă limba oficială de stat şi va integra cât va putea de mult şi repede Moldova în CSI. Somnul naţiunii naşte monştri şi în Moldova.

• **În judeţul Argeş** funcţionează o structură informativă locală aparţinând SISROM, Serviciul de Informaţii şi Siguranţă al Ţiganilor. Nu avem suficiente servicii secrete ale statului, mai avem unul al etniei ţiganilor. Nicolae Văcăroiu declară în legătură cu acest serviciu secret: „Se pare că există nişte firme de protecţie şi pază preluate de romi, cărora le-au reorientat activitatea şi care pot derula culegeri de informaţii şi acţiuni de intimidare".

După unele surse din SRI, serviciul de informaţii şi siguranţă al romilor caută să identifice informatorii poliţiei din rândurile lor, supraveghează şi interceptează prin folosirea tehnicilor audio-video performante, activitatea Poliţiei şi Gărzii Financiare, recrutează informatori din barourile de avocaţi, instanţele de judecată şi chiar din Poliţie şi Parchet. Colonelul SRI Argeş, D. Cârstea, confirmă existenţa acestui serviciu secret al ţiganilor: „Din datele pe care le deţine SRI Argeş, aceste servicii există şi în judeţul Argeş. Datele furnizate de SRI presei centrale sunt corecte. Dacă aceste servicii sunt înfiinţate în baza legii, au tot dreptul să funcţioneze". Cum e posibil ca un înalt ofiţer din SRI să nu ştie că acest aşa-zis serviciu de informaţii al ţiganilor este ilegal şi cum este posibil ca SRI, Parchetul şi Poliţia să nu cerceteze şi să nu stârpească acest serviciu secret clandestin? Mai ales că ţiganii recunosc existenţa lui, prim-vicepreşedintele Partidei Romilor filiala Argeş spune: „Avem oameni din rândurile noastre care ne spun ceea ce reuşesc să afle… Probabil că e şi o invidie pentru faptul că între preşedintele Iliescu şi preşedintele Nicolae Păun a fost încheiat un protocol de colaborare, iar Partida Romilor are deja un cuvânt de spus în viaţa politică românească".

Are protocolul încheiat între cei doi «preşedinţi» vreo menţiune secretă despre serviciul secret al ţiganilor? În România totul e posibil!

• **Obrăznicia ţigănească nu are margini.** Deputatul Mădălin Voicu a cerut reanalizarea dosarului lui Ion Titişor alias Fane Spoitoru întrucât acesta, deşi «respectat şi temut» în închisoare, nu poate suporta detenţia. Reamintim că numitul Fane Spoitoru a tăiat un poliţist, presupunem, ca un răspuns firesc la oprimarea etniei ţigăneşti. Actual de solidaritate al deputatului ţigan cu infractorul ţigan ne îndeamnă la evocarea proverbului: corb la corb nu-şi scoate ochii.

• **O şpagă de 67 milioane dolari** ar fi primit pentru vânzarea ROMTELECOM Valeriu Stoica, Sorin Pantiş, Victor Babiuc, Radu Sârbu şi Vlad Ţepelea, se afirmă în săptămânalul România Mare. Dacă e adevărat, instituţiile statului, trebuie să reacţioneze şi să-i bage în puşcărie pe făptaşi, dacă nu e adevărat, acuzatorul, România Mare, trebuie să suporte consecinţele. Probabil guvernanţii PDSR vor lăsa lucrurile încurcate.

• **Chiriaşii «protejaţi» de justiţie.** Acesta este mesajul pe care îl conţine circulara către curţile de apel semnată de ministrul justiţiei Rodica Stănoiu. Instanţele sunt «îndemnate» să acorde o atenţie deosebită drepturilor chiriaşilor şi să blocheze în practică evacuarea acestora.

Această târzie răbufnire a luptei de clasă pe care o promovează guvernul PDSR prin ministrul justiţiei este asezonată în circulară cu ameninţarea: «Responsabilitatea măsurilor concrete ce vor fi întreprinse la nivelul fiecărei instanţe de judecată va fi verificată de Corpul de Inspecţie generală, persoane cu funcţii de conducere din Ministerul Justiţiei şi secretarul de stat coordonator». Chiriaşii de rea credinţă vor putea de acum netulburaţi de ameninţarea evacuării, să nu plătească în veci chiria, să degradeze nepedepsiţi locuinţa, să refuze mutarea într-un alt spaţiu corespunzător oferit de proprietar.

• TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC •

• La mulţi ani, dragi prieteni! Fie ca Domnul să aducă pace, lumină şi înţelepciune năpăstuitului nostru popor. • Şi când spun năpăstuit, mă gândesc că răul cel mai mare şi-l face omul singur sieşi. • De asta, când mă rog, îi cer lui Dumnezeu: „Doamne, apără-mă de rele, de boală, de duşmani, de necazuri şi de mine însumi".

• Frumoase sărbători am avut! • Măcar că sâmbătă, toată ziua, a fost o vreme să nu dai un câine afară (fie el şi măcar vreun comunitar drag sufletului lui Băsescu), în noaptea Învierii n-a plouat, n-a bătut vântul, din văzduh s-a pogorât o pace, de parcă şi elementele naturii ar fi înţeles sfinţenia clipei. • Mai puţin unii oameni, care consideră slujba de Înviere un bun prilej să trăncănească, să râdă, să fumeze, să vorbească la celulare, iar unii, Doamne păzeşte, chiar să şi înjure. • Şi când te uitai la ei şi vedeai că nu sunt copii, ci oameni în toată firea, nu-ţi venea să-ţi crezi ochilor că există atâta nesimţire.

• Ce să mai spunem de păcătoşii munciţi de necuratul, hoţi, tâlhari, ucigaşi care au pătat cu crime sărbătorile, neabţinându-se nici măcar în Vinerea Mare, ziua patimilor lui Iisus pe cruce. • Bunăoară, în noaptea dinspre vineri spre sâmbătă, un ucigaş l-a omorât pe un biet benzinar din Arad, nu pentru 30 de arginţi, ci ca să-l jefuiască de nişte biete 32 de milioane lei, încărcându-şi sufletul cu un păcat de moarte pentru suma asta de nimica. • În aceeaşi noapte, alt păcătos (rămas şi el necunoscut, ca şi primul) i-a dat la cap unui cetăţean român cu domiciliul în Germania, şi l-a uşurat de 2500 DM, inel şi verighetă, un geamantan cu CD-uri şi alte flecuşteţe, paguba totală fiind estimată la sumuliţa respectabilă de 10.000 DM. • Dar cei mai chinuiţi de ucigă-l toaca au fost necunoscuţii care au profanat mai multe morminte din cimitirul comunei Chiajna, Ilfov, în speranţa de a jefui morţii de bruma de podoabe pe care le duseseră cu ei în mormânt. • Şi asta tot în noaptea sfântă în care creştinii jeleau punerea Domnului în mormânt. • Se vede treaba că s-a ticăloşit neamul nostru de tot, de am ajuns să vedem asemenea fapte în Săptămâna Mare.

• Una bună! Chiar în noaptea Învierii, când consătenii lui se aflau cu toţii la biserică, înălţându-şi sufletul în cântarea tradiţională „Hristos a înviat din morţi", poliţistul din comuna Vladimirescu, jud. Arad, a găsit cu cale că e momentul să spargă casa preotului din sat, care, vezi bine, n-avea cum să fie acasă. • Aşa că sătenii, venind de la biserică cu lumânările aprinse, au văzut în lumina lor blândă spectacolul neaşteptat al poliţistului satului, beat turtă, venind şi el de la slujba furatului, ba culmea, îmbrăcat în haine de popă. • N-avem decât un regret: la tolerantul nostru popor, nu s-a pomenit vreodată de linşaj. • Mă rog, să ne ierte Dumnezeu că pomenim de linşaj în zile aşa de sfinte.

• Şi să-i ierte Dumnezeu mai curând (că oamenii nu prea pot) pe cei care, în sfânta zi de Paşti, şi-au omorât la beţie prietenii, părinţii, fraţii. • Ne e şi silă să le pomenim numele aici, dar sunt mulţi. • Să ne rugăm Domnului să le lumineze sufletul şi să-i ajute să simtă căinţa.

• Umblă vorba că secretarul general al PDSR, junele Cozmin Guşă, căruia îi admirăm aplombul în ocaziunile televizate, şi-a manifestat intenţia de a lansa un nou ziar, pentru care deja a început să-şi adune oameni. • După câte spune domnia sa, nu intenţionează ca ziarul dumisale să fie unul de partid, cum e bunăoară „Dimineaţa". • Dar noi nu putem să nu ne gândim la înţelepciunea populară care spune „Ce e-n guşă şi-n căpuşă."

• Originalul primar al Bucureştilor, cel alintat de pieţarii din Bucureşti cu numele drăgălaş de „nea Băsescu" sau „Comunitarul", a dat în sfârşit un mult aşteptat interviu pe care, cu înţelepciunea sa politică binecunoscută, l-a amânat cât s-a putut, după anunţarea intenţiei sale de a candida la preşedinţia Partidului Democrat. • Interviul abundă de declaraţii drăgăstoase – veninoase la adresa siamezului său întru candidatură, domnul Petre Roman, alintat de muncitoarele de la APACA şi de presă cu dulcea poreclă de „lebădoiul spaniol". • Toate ca toate, era de aşteptat şi că domnul Băsescu nutreşte cele mai înalte visuri de mărire, şi că e dispus să „se jertfească" acceptând un cumul de înalte funcţii şi multe alte chestii previzibile atunci când îi cunoşti cât de cât caracterul. • Da' un lucru interesant tot a zis dumnealui: anume că „orice pas în direcţia PDSR înseamnă dispariţia PD". • Păi se ştie doar că peştele cel mare înghite pe cel mic. Şi peşte mai mare (rechin) decât PDSR zău dacă s-a mai văzut pe blândele noastre plaiuri.

• Una din minunile sfintei Duminici de Paşti a fost că i-a adus unui tânăr bucuria de a câştiga un miliard la jocul de cultură generală de la Prima TV. • Slavă Domnului că printre toate jocurile tâmpite, care nu duc decât la abrutizarea populaţiei, alde *Bingo*, *Cât costă cutare şi cutare*, şi altele asemenea, s-a mai simţit un post de televiziune să dea drumul şi unui joc de cultură generală. • Jocul ăsta, cu nume atrăgător – *Vrei să fii miliardar?* – (şi cine n-ar vrea?) îţi dă o groază de informaţii, şi nu numai din domeniul culturii generale; poţi să afli, de pildă, cât de inculţi sunt unii dintre concetăţenii noştri care se încumetă să vrea să participe la un asemenea joc, bazându-se pe o totală lipsă de cultură generală. • Întrebări la care ar răspunde şi un elev mediu de şcoală generală îi pun la încurcătură pe cogeamite concurenţii cu diplome de învăţământ superior, făcându-i să apeleze la prieteni (adeseori tot atât de făcuţi grămadă ca şi ei) sau la public. • Ei bine, care n-a fost satisfacţia telespectatorilor când isteţul oltean Mihai Popa, răspunzând – uneori cu oarece teamă – setului de întrebări – uneori destul de simple – a reuşit să înhaţe primul miliard oferit de ASIROM. • Bravo, Prima! La mai mare!

• Spre deosebire de olteanul dotat cu minte, care nu e primejdios decât pentru bugetul ASIROM-ului, ruşii au inventat o maşinărie dotată cu minte, care, însă, dacă nu e bine educată, poate deveni periculoasă pentru om. • Poate ajungem ca în filmul *Matrix*, să ne cultive maşinile ca pe găini sau purcei şi să locuim cu toţii în incubatoare, hrăniţi artificial de maşini şi trăind în vis. • Dacă ne gândim bine, doar asta şi visează mulţi dintre noi: un culcuş cald, hrană şi vis.

• S-a micşorat numărul românilor care cer azil în Irlanda. • Nu, nu vă emoţionaţi! Nu i-a apucat subit patriotismul şi dorinţa de a face să fie bine în propria lor ţară! • Fenomenul se datorează întăririi controlului la graniţe şi faptului că se călătoreşte mai greu, din cauza epidemiei de febră aftoasă. • Ce, credeaţi chiar că s-au schimbat românaşii noştri de la o zi la alta?

• Mare emoţie mare, cancelarul Schroeder al Germaniei a descoperit că tatăl său, mort în cel de-al doilea Război Mondial, odihneşte în pământ românesc, în satul Ceanu Mare, într-un mormânt comun în care a fost îngropat de forţele germane în retragere, împreună cu alţi opt soldaţi ucişi pe câmpul de luptă. • Emoţie mare internaţională la auzul faptului că sălbaticii români (aşa cum ne cred mulţi dintre cei care nu ne cunosc) îngrijesc creştineşte de peste 50 de ani mormântul necunoscuţilor, aşezându-le şi o cruce căpătâi. • Şi la noi mare zarvă la ideea că parcă, parcă am fi oareşcum ca un fel de rude cu cancelarul, dacă tot i-am dat adăpost de veci tatălui său în ţărâna noastră. • Păi nu vă gândiţi, fraţilor, la altă rudenie, şi mai solidă? Nu suntem oare rude cu alde Putin, Chirac, Busch şi alte feţe nobile şi prezidenţiale, întrucât ne încălzim la acelaşi soare?

• Veste bună de tot pentru obrazul greu încercat al patriei noastre, care îi jecmănea pe turiştii străini cerându-le să plătească hotelul mult mai mult decât turiştii băştinaşi. • Lasă că se bucurau cu toţii de aceleaşi camere cu chiuvetele stricate, cu robinetele defecte, cu apa care mergea doar când vroia ea, cu cearceafurile găurite şi cu alte asemenea agremente dătătoare de bucurie şi de exotism. • Ei bine, acum, a intrat în vigoare o hotărâre a Guvernului prin care se remediază această nedreptate. • Toţi în aceeaşi oală! • Toţi în aceeaşi oală? • Bineînţeles că nu! Doar se ştie clar: ca la noi la nimenea! • Întrucât turiştii străini plătesc în valută, sunt scutiţi de TVA. S-a întors roata! Băştinaşii plătesc în lei tramvai, aşa că ei trebuie să plătească în plus şi 19% TVA. • Asta da dreptate! Parcă îi văd pe turiştii străini râzând în barbă. • Dar şi noi avem de ce râde: dacă vor prostănacii să vină să se bucure de gunoaiele noastre, de mizeria noastră naţională, de mârlănia noastră legendară, de hoţia noastră mitică, atunci să plătească mai scump decât la Londra sau Paris. • Nu glumesc! S-a constatat că la noi, la hotel, preţurile sunt ceva mai ridicate decât în metropolele sus amintite. • Probabil pentru că acolo nu-i nici urmă de exotismul nostru mioritic.

Telegrafist

PROLEGOMENE LA O ALTERNATIVĂ

AUREL SERGIU MARINESCU
1944-1958
ARMATA ROȘIE ÎN ROMÂNIA
JAFURI · VIOLURI · CRIME · FURTURI
RĂPIRI · TÂLHĂRII · CONFISCĂRI
DEVASTĂRI · RECHIZIȚII
SECHESTRĂRI DE PERSOANE
EDITURA VREMEA

De câte ori ne vine din Occident vreun comunicat avertizând cu întârzierea înglobării în cele două instituții care ne interesează esențial, NATO și Uniunea Europeană, campionii eșecului aduc vorba de existența unei alternative, ca de un liman al cărui nume se feresc să-l pronunțe. Toată lumea știe însă cine este și unde se află această pompă aspiratoare, unde cel care ia totul nu dă nimic, deversând în schimb diversiune.

Un document de prima mână pe această temă l-am întâlnit în recenta lucrare de sinteză a istoricului român din S.U.A. Aurel Sergiu Marinescu intitulată *Armata Roșie în România – jafuri, violuri, crime, furturi, răpiri, tâlhării, confiscări, devastări, rechiziții, sechestrări de persoane* (Edit. Vremea, 2001). Un titlu amplu, precum fantastică, incredibilă a fost acțiunea de jupuire, cu tot cortegiul de nelegiuiri care i s-au alăturat, a țării noastre, din momentul în care s-a deschis calea pătrunderii armatei roșii în inima României, în august 1944 și până în 1958, când trupele sovietice au părăsit teritoriul României, într-un act socotit de oficialitățile comuniste locale ale vremii ca un succes patriotic, iar în realitate o simplă mutare strategică a vecinului din Răsărit, după deplorabila impresie lăsată de evenimentele din Ungaria din 1956.

Despre cele șapte piei ce s-au luat de pe țara noastră în acei ani nu era nimeni în necunoștință de cauză, într-o lume care trăgea tocmai consecințele acelui jaf. Generațiile actuale au și ele o oarecare idee despre ce s-a petrecut atunci, dar fie că ele privesc doar înainte, cum li se recomandă de către guvernanți, fie că sunt suficient de preocupate de greutățile zilei, ca să facă directa legătură între situația de azi și punctul de pornire.

În chiar acest miez de țintă se situează meritul cu totul deosebit al studiului d-lui. Aurel Sergiu Marinescu, în cele peste 1.100 de pagini ale celor două volume, dense de date luminând cel mai întunecat capitol al vieții naționale de la năvălirile mongole încoace. Nu este vorba numai că ocupantul a aplicat celui învins antica formulă *vae victis*, că o făcea cu a sa caracteristică perfidie, a afișării celei mai calde prietenii și colaborări, că jafului oficial i se adăuga acela al soldatescului lăsat de capul lui, și de patronarea ticăloșiei de către un guvern adus pe tancurile adversarului, când interesul i-a pretins-o și care peste ani avea să se declare campionul independenței!

Dar partea cea mai instructivă a lucrării ce însumează, după documente sigure, proporțiile jafului, pe sectoare, este de cercetat în chiar primul capitol, al cronologiei invaziilor rusești pe teritoriul României, între 1711 și 1944, douăsprezece la număr, cu toatele vizând anexarea sub o formă sau alta a țărilor românești și având ca numitor comun jaful. Buna însușire a acestui capitol special pune într-o lumină nouă teza rămânerii noastre istorice în urmă, în Europa, din cauza exploatării otomane. Și anume prin precizarea că din zorile veacului al XVIII-lea și până la jumătatea celui de al XX-lea, sistematicele raiduri de jaf rusești au pus la pământ o economie pe care Poarta o exploata, cu tehnica de a nu o distruge, conform principiului că oaia se tunde, nu se jupoaie.

S-ar putea replica tezei masivelor jafuri sovietice, de necontestat, că, în fond, ocupantul ne întorcea vizita, după ce armatele noastre ajunseseră în Caucaz și la Stalingrad și după ce în Transnistria fusese înființată o administrație românească. Însă nici chiar propaganda sovietică nu s-a folosit de acest argument, care ar fi scos la iveală elementul de vindictă.

Ceea ce lucrarea d-lui. Aurel Sergiu Marinescu dovedește este, în primul rând, o tradiție rusească a jefuirii țării noastre, în vederile unei expansiuni politice spre Balcani și mai departe și după nevoile mereu în suferință ale unui imperialism al sărăciei și înapoierii.

Fără îndoială, studiul d-lui. Aurel Sergiu Marinescu va deranja oculta unei alternative disponibile la un eșec al integrării europene, previzibil, dacă nu chiar pregătit, prin repunerea pe picioare a unei economii etatiste, unde din puținul care se adună, fiecare ia câte nimic, cu condiția de a-și achita dările crescânde – și unde la suprafața societății politice ies din străfunduri exact acei agenți pe care doar uitarea i-ar fi iertat.

Împrejurării că martorii unei epoci de groază cum a fost aceea cuprinsă în arcul de timp 1944-1958 se împuținează și că în istoriografia noastră, în manualele școlare, în canon cum se spune, o temă de acest exemplar interes cum este bilanțul relațiilor noastre pe vaste perioade cu vecinul de la Răsărit (deci a modalităților în care s-au desfășurat ele și cu ce câștig) nu figurează, îi răspunde un major studiu, efectuat *sine ira et studio*. Și anume, atât de la înălțimea perspectivei, cât și din pătrăția amănuntului deslușitor.

Altfel, pentru un cititor atât de dezabuzat de ororile secolului tocmai trecut, o lectură halucinantă.

Barbu Cioculescu

Semnalăm apariția revistei *Generația Dreptei* ce se vrea „expresia publicistică a unei drepte care se caută pe sine". Conținutul interesant și prezentarea elegantă i se datorează în mare măsură scriitorului și publicistului Răzvan Codrescu, al cărui editorial îl reproducem mai jos.

ÎN CĂUTAREA RECTITUDINII PIERDUTE

Generația Dreptei este expresia publicistică a unei drepte care se caută pe sine.

O dreaptă care se vrea europeană fără a fi mai puțin românească, morală fără a fi mai puțin politică, elitistă fără a fi mai puțin populară.

O dreaptă care nu e monopolul nimănui, ci numitorul comun al unei posibile vrednicii românești.

O dreaptă capabilă deopotrivă să ne în-drepte și să ne în-dreptățească, plătind fiecare drept cu o datorie împlinită.

De 11 ani, insinuând o interminabilă „tranziție", stânga se dovedește incapabilă să scoată societatea românească din fundătura morală și economică în care a vârât-o propriul ei extremism. Traficul de stânga riscă să ne scoată nu doar din Europa, ci și din istorie: e nevoie urgentă de o schimbare de sens.

N-ajunge să ne lingem rănile: trebuie să le găsim leacul. Iar dacă nu l-am aflat până acum, este pentru că ne-am mișcat timorați, pe urmele comunismului, în cercul vicios al stângii. Și nu numai al stângii ca opțiune politică, ci al stângii ca mentalitate.

Nu mai prididim, încovoiați de complexe, să rememorăm păcatele unei drepte revolute, dar ignorăm posibilele virtuți ale unei drepte actuale.

Ar fi vremea să strigăm, la căpătâiul defunctei drepte interbelice, bună sau rea cum a fost: „Dreapta a murit. Trăiască Dreapta!".

În istorie nu se moștenesc, în mod mecanic, nici păcatele, nici virtuțile. O nouă dreaptă va fi „păcătoasă" sau „virtuoasă" nu în funcție de antecedentele ei istorice, ci în funcție de felul în care va ști să răspundă, *acum și aici*, provocărilor unui alt mileniu. Nu eludăm tradiția, dar nici nu ne reducem la ea. Tradiția ne poate învăța multe, inclusiv dezvățul, dar nu ne poate rezolva problemele curente. Dacă avem o tradiție modestă, atunci se cade s-o depășim. Dacă avem o tradiție mare, atunci se cade s-o onorăm.

Publicația de față nu are un caracter strict politic, nici nu reflectă punctul de vedere al unei singure formațiuni sau grupări, ci este menită *resurecției principiale a gândirii de dreapta*, în numele unei Europe a națiunilor și al unei Românii europene, îmbinând tradiția cu modernitatea și mărturisind ecumenic valorile eterne ale moralei creștine. Ea se vrea deschisă unui spectru cât mai larg al opțiunilor de dreapta. O dreaptă ce are de câștigat nu doar pariul cu suspiciunile curente, dar și cu propria ei diversitate (de la conservatorismul clasic autohton până la democrația creștină de import occidental).

Nu-i ușor să îndrepți „din mers" ce s-a strâmbat în atât amar de ani. Ceea ce trebuie să existe, însă, *e voința de îndreptare*. Și *curajul*. Pe acestea nu le putem lua cu împrumut de la organismele internaționale: aici e *afacerea noastră* cu noi înșine și *răspunderea noastră* în fața lumii și în fața lui Dumnezeu.

Redescoperirea temeiurilor s-ar cuveni să preceadă noile în-temeieri.

Generația Dreptei își propune să fie o provocare principială la căutarea și regăsirea *rectitudinii* pierdute.

Dar vorba lui Constantin Noica, pe urmele lui Pascal: „De vreme ce mă cauți, înseamnă ca m-ai și găsit"...

• **Sondajul IMAS** dat publicității de guvern la 21 martie arată că personalitățile politice au următoarele cote de credibilitate: Adrian Năstase și Ion Iliescu 69%, Traian Băsescu 62%, Theodor Stolojan 38%, Mugur Isărescu 36%. Lucrurile merg într-o direcție bună în România, consideră 44%, sunt destul de mulțumiți de nivelul lor de trai 15%, actualul guvern conduce țara mai bine decât cel precedent 56%. Instituțiile în care românii au cea mai mare încredere sunt în ordine: biserica, armata, mass-media. Dacă în duminica următoare sondajului ar fi avut loc alegerile, rezultatele ar fi fost: PDSR 64%, PRM 14%, PNL 9%, UDMR 4%, PD 4%, ApR 2%, PNTCD 2%.

• **Internațional Herald Tribune** publică în numărul din 26 martie a.c. un comentariu despre Bulgaria și România la răscruce, pe care îl rezumăm mai jos. Deși cele două țări continuă să spere într-un progres rapid, toate încercările de reformă economică făcute până acum au eșuat, standardul de viață al populației s-a redus continuu, iar perspectivele tinerilor sunt chiar mai întunecate decât cele pe care, la vremea lor, le-au avut părinții lor. Situația din România este mai gravă decât cea din Bulgaria. Alegerile din noiembrie, care l-au readus pe Ion Iliescu la putere, evidențiind totodată sprijinul de care se bucură un partid de tipul Romániei Mari, ilustrează felul în care ideea de reformă s-a compromis în această țară. În perioada 1990-1996, președintele Ion Iliescu a preferat o atitudine „de mijloc", rămânând „ambivalent" în legătură cu implementarea reformelor. Deși fostul guvern de dreapta a fost considerat drept un eșec total, revenirea la putere a PDSR, care a condus țara atât de rău în precedentul mandat, a fost pentru mulți semnalul că reformele vor înceta. Cel mai mare coșmar al României și Bulgariei este acela că ambele au rămas la periferia Europei, copleșite de povara trecutului și incapabile să progreseze.

• **Scandalul serviciilor secrete** zguduie în ultima lună viața publică și mediatică. Două servicii speciale, al Ministerului de Interne și al Armatei, au primit prin ordonanță drepturi noi, de ascultare a convorbirilor telefonice și de a avea agenți acoperiți. Atât opoziția cât și presa pun în discuție aceste acte normative în perspectiva apărării drepturilor omului și a vieții private. Problema este fals pusă întrucât în alte țări libere și mai civilizate decât a noastră, serviciile secrete au aceleași atribuții și facilități. Ceea ce deranjează, în realitate, este filiația perversă a executivului care vine de la regimul comunist, căruia îi succede și în care nici opoziția nici mass-media și nici populația nu au încredere.

• **Ministrul de interne** Ioan Rus a declarat în fața parlamentarilor din Comisiile de apărare: «Sunt o serie de cauze pe rolul poliției, unde în faza actuală apar ca vinovați polițiști», el a precizat că e vorba de opt polițiști ale căror nume sunt legate de rețelele de hoți, dar nu i-a nominalizat.

• **Un cadavru politic și mediatic** a fost resuscitat de Ion Ilici Iliescu. Este vorba de Emanuel Valeriu, fost director al Televiziunii pe vremea președinției lui Răzvan Theodorescu. El a fost numit membru în Consiliul Național al Audiovizualului, din partea Administrației Prezidențiale. Acum, ca și atunci, președintele Iliescu și-a ajutat prietenul și adulatorul să iasă la suprafața bălții politice dâmbovițene.

• **O destituire de răsunet** este aceea a șefului Secției Parchetelor Militare, generalul Dan Voinea. Cerută de procurorul general Joiță Tănase, demiterea a fost aprobată cu grăbire de ministrul justiției Rodica Stănoiu. Bucurie mare în PDSR întrucât numitul general anchetase dosarul «teroriștilor» din 1989, ale celor două mineriade precum și alte dosare fierbinți.

• **Să-i facem scăpați**, acesta pare să fie cuvântul de ordine către Justiție pe care îl lansează PDSR pentru a-i scăpa de pușcărie pe membrii săi și alți executanți ai matrapazlâcurilor fostei lor guvernări.

Astfel Parchetul l-a scos de sub urmărire penală pe Viorel Hrebenciuc, implicat până în gât în dosarul «Albumul» editat de Adrian Costea. Generalii Stănculescu și Chițac au primit un cadou așteptat din partea procurorului general Joiță Tănase care le-a suspendat executarea pedepsei de 15 ani temniță pentru omor deosebit de grav, în așteptarea recursului în anulare. G.C. Păunescu și Mihai Cuptor așteaptă cu nerăbdare înmuierea cerbiciei procurorilor pentru a reveni din străinătate. Însuși «marele» Miron Cozma, condamnat la ani grei de închisoare pentru mineriadele succesive, face presiuni prin interpuși ca Adrian Păunescu și Vadim Tudor pentru a ieși din închisoare. Justiția merge înainte...

• **O pitorească cerere** a pornit de la Parchetul General către instituția similară de la Paris. Parchetul General cere să i se restituie actele de anchetă privind infracțiunile săvârșite de către Adrian Costea în complicitate cu personalități din «sferele înalte» ale politicii românești în legătură cu contrabanda de arme și petrol in favoarea Jugoslaviei, cu albumul Eterna și fascinanta Românie și cu alte afaceri dubioase.

Aceste documente au fost cerute de partea franceză prin comisie rogatorie. Ironia situației constă în afirmația că actele au fost trimise ilegal, că se cere restituirea lor pentru ca acele acte să fie retrimise printr-o procedură legală. Cum francezii nu sunt naivi și au intuit miza politică a acestei afaceri, vor păstra și vor folosi documentele în cauză.

La București însă s-a dezlănțuit un mare scandal privind identitatea persoanelor sau instituțiilor «vinovate» de incriminarea fruntașilor PDSR în aceste afaceri necurate. Ministerul Justiției arată cu degetul la Procurorul General, acesta la procurorul Ovidiu Budușan care, devenit acarul Păun al acestei împrejurări, cere azil politic Ambasadei Franței la București.

NĂSTASE NU CREDE ÎN C.N.S.A.S.

Primul-ministru și președintele PDSR Adrian Năstase a atacat vehement Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității. În zilele de 12-13 martie el a declarat: «Eu nu cred în această instituție și în rolul ei. Nu cred că această luptă cu trecutul ne folosește. Legea trebuie amendată... Ați văzut ce s-a întâmplat de când activează acest C.N.S.A.S., tot felul de jocuri, informații trunchiate, cât dă SRI, cât dă SIE... Eu cred că trebuie să ne uităm spre viitor. Spălatul rufelor nu ne folosește. Se vor crea noi focare de incendiu, vor sări români împotriva altor români. Ce vrem să facem? Să vedem cine a lucrat pe vremea lui Alexandru Ioan Cuza în Poliție? Și ajungem așa la Burebista... este nevoie de sute de persoane care să lingă dosare ani de zile... Avem atâtea lucruri de rezolvat pentru viitor, încât a privi în trecut este contraproductiv. Putem să căutăm în trecut, există o mulțime de adevăruri de găsit, dar oamenii nu vor trăi mai bine... din contră, acestea vor crea în continuare un sentiment de instabilitate, un sentiment că românii sunt împărțiți, în permanență, în buni și răi... Această abordare ne va crea probleme față de cei din afară. Ei își vor rezolva problemele în România, în timp ce noi ne vom purta precum gladiatorii».

Iată cum gândește primul-ministru, urmaș spiritual, moral și nu mai puțin material al regimului comunist de care nu se dezice și a cărui continuitate vrea să ne-o impună. Lupta cu trecutul, adică cu comunismul, nu-i convine lui Adrian Năstase care vrea să privească numai în viitor, viitorul fiind o speranță unanim acceptată, pe când trecutul îi împarte pe români în buni și răi, iar el, premierul, președintele și mulți alții fac parte, după cum singur se plasează, din categoria «românilor răi». Acești oameni, profitorii din partid ai vechiului regim și profitorii de azi ai democrației formale române, nu vor să se facă azi deosebiri între români, le-au făcut ieri, între burghezie și clasa muncitoare, între moșieri, chiaburi și țărani săraci; acum ar vrea să nu mai fie nici o deosebire între torționarii și călăii din vechiul regim și foștii deținuți politici, români și unii și alții, nu-i așa, între nomenclatura vilelor de partid și țăranul colectivist sărac lipit pământului, între securistul român detașat la Londra (a se citi Ristea Priboi) și Corneliu Coposu urmărit de Securitate în țară.

Românii se «comportă ca gladiatorii» unii cu alții? Premierul o pretinde, dar o face el cu Vadim Tudor sau cu Valeriu Stoica sau cu oricine din opoziția parlamentară sau extraparlamentară? Nu o face, ci aplică principiul «pupat Piața Independenței» cu toată lumea, în afară desigur de anticomuniștii viscerali, de legionari și acum de C.N.S.A.S. care pentru el fac parte din categoria românilor răi și a instituțiilor rele.

CAMPANIE DENIGRATOARE

În luna ianuarie a acestui an, un cotidian central publica o notă informativă datată 4 octombrie 1949 semnată Marcu, aflată în arhiva Securității, dosarul de urmărire al actualului Patriarh Teoctist Arăpașu. În această notă informatorul cu nume codificat afirmă că «arhimandritul Teoctist Arăpașu... a activat în Mișcarea Legionară, iar în timpul rebeliunii legionare a participat la distrugerea unei sinagogi din cartierul Antim-București».

După două luni de la această «dezvăluire», un alt cotidian central republică nota informativă a lui a lui Marcu, cu adăugirea: «(arhimandritul Teoctist – n.n.) este cunoscut că a practicat homosexualitatea».

Este cunoscut faptul că C.N.S.A.S. studiază în prezent dosarele de Securitate ale înalților prelați ai tuturor cultelor religioase din țară. Intervenția intempestivă în mersul acestei cercetări a unui angajat al C.N.S.A.S., Gabriel Catalan, a fost făcută în intenția de a compromite atât Biserica Ortodoxă Română cât și întâistătătorul ei. «Documentul» citat este opera unui anonim, în spiritul epocii în care a fost redactat, un timp al denunțurilor dorite și de multe ori provocate de Securitate, perioadă în care crima cea mai mare era fascismul sau apartenența la Mișcarea Legionară, iar acuzația oricând la îndemână și deseori folosită era homosexualitatea. Această acuzație insinuată și neprobată este cu atât mai gravă când se referă la o înaltă față bisericească a ortodoxiei pentru care sodomia este un mare păcat. Nota informativă nu poate fi considerată o probă și nu este coroborată cu nici un alt document sau indiciu.

Să fie această «dezvăluire» dorința de publicitate cu orice preț a unui «istoric» arivist sau o campanie orchestrată de denigrare a Bisericii Ortodoxe Române și nu, Doamne ferește, a vreunui alt cult?

C.T.

Editor: **Editura Vremea**, înregistrată la Registrul Comerțului sub nr. 40/3296/1991
Adresa: Str. Constantin Daniel nr. 14, Sector 1 București.
Telefon: 3358131; fax: 3110219
e-mail: vremea@fx. ro
Directorul publicației:
Nicolae Henegariu
Redactori: **Silvia Colfescu**
Maria Giugariu
Corneliu Tomescu
Bogdan Rădulescu
Corespondenți externi:
Aurel Sergiu Marinescu (New York)
Șerban Manu (Paris)
Secretariat: **Anda Simian**
Tiparul: **S.C. Tipografia Cassandra**
ISSN – 1454-2579

Abonamente se pot face la Oficiile poștale.
Catalog RODIPET Nr. 2273
Abonamente externe anuale:
- Pentru Europa 12 USD
- În afara Europei 24 USD
Cecurile pot fi trimise direct Editurii sau la B.C.R. Filiala Sector 1 București în contul: 2511.1-1516.9 USD